

De discussie over de jongerenhuisvesting in de stad verscherpt zich. In de oude wijken komen bewoners in opstand tegen 'optoppingen' en nieuwe kamers op binnenterreinen. De gemeente wordt gevraagd in te grijpen en doet dat. De raad bespreekt de kwestie vandaag.

Stop ratrace Stad en bouwers

▲ Studentenspand in de schildersbuurt. Foto Archief DvhN

Roeland van der Schaaf

GRONINGEN Als het om jongerenhuisvesting gaat, is de koers verlegd. Maar er is meer nodig. Stadsbestuur, studenten, Stadgers en investeerders zullen moeten samenwerken voor leefbare buurten en goede huisvesting.

Veel mensen zijn boos en teleurgesteld. Boos op investeerders die elke vierkante meter in de buurt willen volbouwen. Teleurgesteld in de gemeente die daar in hun ogen te weinig aan doet. Maar wat ik bij mijn bezoeken aan wijkbewoners zelden merk is aversie tegen studenten. De huidige discussie is dan ook geen strijd tussen studenten en andere Stadgers. Het is een afkeer van verdere verdichting in bebouwing. De grens is in veel buurten bereikt. Dit doet mij denken aan de jaren zeventig.

Toen dreigden door verkeersmaatregelen en verstedelijking ook veel karakteristieke buurtjes van kleur te verschieten. Actieve bewoners stonden aan de wieg van de

stadsvernieuwing, renovatie en bouwen voor de buurt. Dat heeft de stad veel opgeleverd. Reden te meer om hun inzet ook nu te koesteren. Dat vraagt wel om een andere relatie tussen stadsbestuur en actieve bewoners. De discussie over bouwen in de buurt speelt zich hoofdzakelijk af via de lijn van bestemmingsplannen, bouwvergunningen en bezwaren. In dit juridisch-planologische speelveld staan overheid en burger bijna automatisch tegen over elkaar. Dit geeft frustratie en produceert wantrouwen waar vertrouwen nodig is.

Deze tijd vraagt, zeker in de oude wijken, om een organische stadsontwikkeling gericht op leefbaarheid en sociale cohesie. Overheid en burgers zijn daarbij natuurlijke partners. Maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Want de ruimte is schaars en een goed proces leidt niet altijd tot allemaal tevreden gezichten. En in de ruimtelijke ordening moet de overheid wel de knoop doorhakken.

Groningen wil daarom experimenteren: woonplannen maken in overleg met de buurt, wijkwelstand en meer collectief particulier opdrachtgeverschap. Ook binnen bestemmingsplannen de leefbaarheidstoets op bouwplannen toepassen. Dat is niet zonder risico's. Maar wel noodzakelijk om als overheid weer naast de burger te komen staan. Een wethouder moet meer zijn dan iemand die uitlegt dat de regels nu eenmaal zo zijn.

Groningen heeft het in zich de jongerenhoofdstad van Nederland te worden. Maar wanneer de toename van kamers in de bestaande woningvoorraad stopt, is er meer nieuwbouw voor jongeren nodig. Dat betekent dat we bij het programma BouwJong de vaart er stevig in moeten houden. En dat kan. Er zijn genoeg locaties en leegstaande gebouwen in de stad.

Momenteel is er een ratrace gaande tussen de gemeente die steeds nieuwe regels bedenkt en ontwikkelaars in de oude wijken die steeds weer een gaatje vinden. Laten we daarmee stoppen en samen, gemeente en projectontwikkelaars, een BouwJong project van de grond tillen. Als elke investeerder een verdieping voor zijn rekening neemt hebben we zo een mooi nieuw gebouw voor elkaar. Zo investeren we in huizen en niet langer in onvrede.

Roeland van der Schaaf is wethouder Stadsontwikkeling en Wonen.